

samaid kui pruut. Agga rahhu ei olnud ta süd-damel, ikka seisis teminal wanna Jürri näggu filmade ees, ja Jürri sõunad ta meles: „Jum-mala arm elgu sünungi, me poeg!“ Agga nönda kui üks pääw teisse järrel möda jöödis, nönda ta ka sedda ärra unustas. Rahbeksa aastat reisis ja hulkus Karel wöeral maal. Ta olli tagaü-tulles kül anuneti osjus targemaks saanud, nao polest teisels läinud, et wanna onu tedda ennam ei tunnud. Agga waggaduses ei olnud ta mitte kasvanud waid ennen surjuse.

Kaardimängia maja-piddamine.

Kui wanna Jürri fulis, et Karel wöeramaalt taggasü tuliud, olli teminal hea meel, ei ta taht-nud ennam üksi weskis ellada, ta olli jubba wägga wanna ja igatxes keigest weskis tüssist lahti sada. Ürrikeste aja pärrast kossis Karel omiale naest, kes ta sugulane ja ka mõldri tüttar olli. Illus, rikkas ja wöeramaalt tulnud

pois, kes ni mõnnisaaste mööstis juttu osada, jäi omiale wägga armjak. Kui pulmad petud ja norik majas, hakkas mis elo weskis peale. Karel olli ikka ni lahke ja rõõmsa melega, naene seis ta kiest palluda, mis iales tahtis, Karel lubbas ja teggi föik; ta olleks norikut kas kohhe omma kätti peal kannud. Agga mis aitab föik innimeje armastus, kui kegi omma Dunnisteggiat ei armasta. Majas, kus Jummala sõnna ei prugita, Pihli ramatut polle ollemas, palvid ei tehta, ei seil ka jädavad õnne eggaga rahhu polle leida. Ka weskis polnud veel kolme kuud möda läinud, kui verremites jubba nurrisema hakkas. Gi ükski osji olnud ta mele pärrast. Koddu olli temmil wägga igaar, sitis allati naesele omma endist ellu ja pilkas föik küllamehhi. Osji olli agga nönda. Kaarsile tussi suur kaardi-mängimise himmu peale, agga kust seltsimehhi wöita. Olli külast otsinud mängi sööru, agga kus iales selle pärrast räkis, sai ta ikka sedda mästust: „Kaarta meie ei mängi, polle õnne selle